

Koloni, der væsentligt endnu hviler paa det faderlige Enevoldsregimentes Forordning af 1782. Heri hedder det:

„Købmanden bør med utrættelig Flid og Nidkærhed uden at blotte Indbyggerne for Nødvendigheder betimelig indhandle og hjemsende grønlandske Handelsprodukter. Alle Europæerne bør med Sagtmodighed omgaas Indbyggerne og foregaa med godt Eksempel.

Dersom Grønlænderne dreve Fangsten paa tilbørlig Maade og tillagde sig det nødvendige til Fangstens Drift og Økonomiens Vedligeholdelse, omhyggelig samlede Forraad til den lange Vinter, inden de tilbyttede sig mindre fornødne eller overflødige Ting, da skulde deres Nød aldrig stige til saadan Højde, som den mange Vintre gør.

Drengbørn bør betimelig anføres til at blive gode Forhververe og derfor tidlig vænnes til Kajakken og Landets Fangst.

Unge Kvinder bør ganske forskaanes for at gaa paa Togter og lange Rejser med Europæere.

Indbyggerne maa ikke gives fulde med Øl og stærk Drik.

o. s. v. o. s. v.“

Alt udmærket faderligt, men intet til Udvikling af Befolkningens Selvstændighed og Kultur.

Først ved Midten af forrige Aarhundrede, som omtalt ved Rinks Initiativ, begyndte man herhjemme at interessere sig for Sagen, og om end under megen Famlen og fortsatte Misgreb har man dog siden saavel fra Regeringens som fra Handelens Side været sig det højere Formaal, Befolkningens Frigørelse, bevidst og stræbt derimod.

For første Gang har Grønland været besøgt af den øverste Autoritet, hvem Styrelsen er underlagt. Det var i Fjor, at Indenrigsministeren ved en Rejse til Grønland besluttede sig til ved Selvsyn at søge Indblik i de for os alle hernede saa vanskeligt forstaaelige Forhold vedrørende saavel Befolkningen som de Naturforhold, hvor-

under den lever. Det foreliggende Forslag er Frugten af denne Rejse, af hans Forhandlinger med Forstanderskaber paa en Række Beboelsespladser og Møder med Befolkningen.

Udvalget har, saa godt som Omstændighederne have tilladt, søgt at sætte sig ind i den foreliggende Sag, men hos Udvalgets saavel som hos Rigsdagens Medlemmer maa der jo i Almindelighed herske en Del Ukendskab til grønlandske Forhold, og det vilde derfor være ønskeligt, om Medlemmer af Rigsdagen i kommende Aar kunde finde Lejlighed til at aflægge Besøg i Grønland. Gennem skriftlige Meddelelser, gennem Værker om Grønland og ved Møde med Mænd, der som rejsende eller som Funktionærer i Grønland kende Landet, har Udvalget imidlertid søgt Klarhed for fyldestgørende at kunne udøve Kritik over det forelagte Forslag og til Begrundelse for Rigsdagen.

Udvalget mener at kunne give Lovforslaget i sin store Helhed Tilslutning, og man tror at turde udtale, at trods alle Misgreb har Danmark Fortjeneste af at have bevaret mod Ødelæggelse det Naturfolk, som bebor Grønlands Kyster, og uden hvis Tilstedeværelse Opholdet i Grønland uden betydelige Statstilskud vilde være umuligt for europæiske Kolonister, og det tror, at en Ordning som den i Lovforslaget foreslaaede vil betegne et stort og vigtigt Fremskridt ad den Bane, som maa være Fremtidens, nemlig den ved klog Administration, ved nyttig, men varsom Handel at beskytte det grønlandske Samfund mod ødelæggende Virkning af Befolkningens Berøring med Civilisationen, men samtidigt ogsaa ved Udvikling af dets Selvstyre og Selvansvar at gøre det myndigt nok til efterhaanden at træde i friere og selvstændigere Forbindelse med Omverdenen som Del af det danske Rige.

Udvalget betragter Forslaget som indledende en Overgangstid, en Tid, da man byggende paa det bestaaende bereder Vej for yderligere Fremskridten ved Grønlændernes eget Initiativ — og Udvalget foreslaar, at der indsættes Bestemmelse om, at